

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – III. ÉVFOLYAM – 31. SZÁM, 2010. AUG. 8.

Kedves Testvérek!

A mai ige az adakozásról szól. Bevalom, mindig úgy éreztem, hogy ez egy nagyon kényes kérdés, illetve kényes kérdésként kezelik a gyülekezeti tagok. Nem csak én, de a kollégák többsége sem szívesen bolygatja, talán éppen ebből az okból. Viszont a Bibliában benne van, éppen ezért foglalkozni kell vele. Sőt, maga a kérdéskör komplexitása is igényli, hogy istentiszteleti keretben szó essen róla. Különösen rossz gyakorlat,

Szükségesnek tartottam tehát, hogy megkérjem a testvéreket, menjenek előre hozzátok, és készítsék elő a már megígért adományokat, hogy az úgy legyen készen, mint hálaáldozat, nem pedig mint kényszerű adomány.

2Kor 9,5

ami Magyarországon kialakult ezzel kapcsolatban, mert például az 1881-es egyházi törvénykönyv még csendőri segédlet igénybe vételét is lehetővé tette az „egyházadó” beszédéséhez. Márpedig, ami adó, attól az ember, főleg a magyar ember idegenkedik, nem szívesen fizeti. Itt azonban másról van szó, olyannyira, hogy maga a lényegi része sem az, amit az ember adónak nézhetne. Főleg, hogy maga az apostol írja, hogy ezt nehogy valaki is kényszernek vegye. Talán kezdjük a sokak által legtöbbször feltett kérdéssel: *mennyi?* Ezzel kapcsolatban maga Jézus ad iránymutatást az özvegy asszony két filléréjéről szólva

(Márk 12:41-44): nem a *mennyi* számít, hanem, hogy az ember *milyen* szívvel adja? Van-e mögöttes gondolat, vagy tiszta szándékkal, őszintén adakozik? Jézus ez a kétfillérest a többi adomány felé helyezi, mert ugyan Jézus is tudta, hogy kevés, de azt is tudta, hogy az öregasszony szívből adja, és nem tud többet adni, bár szívesen tenné. Így, mivel erről ennyire világos bibliai tanítást kaptunk, ezzel a kérdés ezen részét le is lehet zárni. A *mennyi* kérdéséhez azt is látni kell azonban, hogy ami nekem van, arra nyu-

godtan tekinthetek úgy, mint Isten adományára, hisz tőle kaptam a képességet, a tudást, a lehetőséget, hogy amim van, azt elérjem. Lenne-e erőm, kitartásom, tudásom, akaratom Nélküle? Nyugodtan mondhatom: nem. És ez ismét egy újabb vetületet ad a kérdésnek. Azonban, ami teljesen megmagyarázza a helyzetet, az az, hogy Pál a hálaáldozatra hivatkozik. Hálaáldozatot nyilván akkor mutattak be, ha valami öröm érte őket. És a fenn felsoroltak, hogy Isten engem miben részesített, bizony éppen elég ok a hálaáldozatra. Ő segít meg minden úton, „*tőle van testi épséged*” (264. dics.). Ha ebbe belegondolok, ta-

lán semmilyen hálaáldozat nem túlzás. Persze sokszor nem csak anyagi jellegű lehet a hálaáldozat, hanem más is, ami táalentumaimból kitelik, és amivel testvérem hasznára lehetek. Ezt még felsorolni is sok lenne, Isten annyiféle lehetőséget tud elkészíteni.

Néha fel szokott merülni a *kinek* adakozzunk kérdése is. Sokszor tényleg fontos lehet. Azonban éppen ez az ige mutat rá, még ha burkoltan is, hogy mi úgy vagyunk testvérek a Krisztusban, hogy sokszor nem is ismerjük egymást. Itt is erről volt szó, nem igazán volt jellemző, hogy akadtak ismerősök különböző gyülekezetek tagjai között. Még kevésbé volt jellemző, hogy az egész gyülekezet ismerte volna a másik gyülekezetet, mégis testvérek voltak a Krisztusban.

Nem felejttem el, 1997 nyarán önkéntesként részt vettem árvizes lengyel gyerekek magyarországi táboroztatásában. Nagykállóba voltam beosztva. Bármerre mentünk, mindenütt nagy szeretettel fogadtak bennünket, majd vasárnapra meghívást kaptunk a református egyházközségtől istentiszteletre és szeretetvendégségre. Érezni lehetett a pluszt, a többet, amit attól a közösségtől kaptunk. Testvérként fogadtak bennünket, érezni lehetett azt a lelki otthont is, amit, ha csak néhány órára is, de az a közösség a számunkra nyújtott.

Néha előfordulhat az a szomorú helyzet is, hogy nekem van szükségem segítségre, adományra. Ezt sokszor nem egyszerű belátni. Főleg, ha nem csak egyszerűen anyagi dolgokra gondolok. Nagyon nehéz az embernek elfogadni, hogy támaszra van szüksége, és hogy most

nem csak az ő erején múlik. De ilyenkor is arra kell gondolni, hogy a másik ezt milyen lelkülettel adja. Hogy ezáltal is lehetünk Isten eszközei. A bajban nem csak a bajt kell meglátni, hanem a Könyörülő Istent is, aki a kiment a bajból. Amikor Isten arra használ fel, hogy egy adomány elfogadója legyek, különösen nagy felelősséget helyez rám. Bele kell gondolni abba, hogy Isten valahol, valakiknek a szívét arra indította, hogy nekem segítsenek.

És ez a mai világban nem kevés. Ma nem azt a korszakot éljük, amikor nagy divat lenne a segítség. Nekünk éppen ebben kell példát mutatni, ezt kell felmutatni a világnak: Isten gyermeke ebben más, több. Akár arról van szó, hogy én adjak, akár arról van szó, hogy én kapjak. Mindkettőnek krisztusinak kell lenni.

Fel kell vállalni ma is a hálaáldozat gondolatát. Nem is én adom igazán, hanem Istentől kaptam amit megosztok a másikkal. Nem az én erőm oly nagy, hanem Isten adott képességeket, melyek által azok a javak hozzám kerültek. Nem valószínű, hogy ismerem azt, akihez az adományom eljut, de tudom, hogy Krisztusban testvér. Ez pedig oly nagy többletet ad nekem, amitől ez valódi hálaáldozat lehet. Ha pedig nekem van szükségem támogatásra, akkor pedig a távoli testvérek életét kell imádságban hordozni, és azért is hálát kell adni.

Vannak humanitárius szervezetek, de ezek csak anyagi dolgokat képesek adni. Lelkit nem, éppen ezért ezt nekünk kell hozzátenni.

Ámen!

(Elhangzott 2010.augusztus 1-én)

Távolugrás

A hegyi tisztás szélén lakó remetét felkereste a fiatalember.

– *Meg tudnád mutatni, melyik a boldogsághoz vezető legbiztosabb út?*

Az öreg bölcs, amint ezt az öreg bölcsnek tenni szokták, hosszasan elgondolkodott, majd így szólt:

– *Az utat ismerem, de nagyon jó kondícióra van szüksége annak, aki végig akarja járni...*

– *Kiváló a kondíció!* – felelte büszkén a fiatalember, és bizonyítékul megtornáztatta acélos izmait.

– *Remek* – nevetett a remete –, *nagyszerű! Hát lássuk csak, követni tudja-e a boldogsághoz vezető utat?*

Lassan felállva így szólt a látogatójához:

– *Ami szívének kedves, azt itt, a tisztáson egy-egy vonallal jelölöm majd. Feltetelezem, ugye, hogy van egy autója?* – kérdezte a meglepett fiatalembert.

– *Természetesen van. Nagyon sportos a kocs!* – közölte ragyogó arccal.

– *Akkor egyetért velem, hogy ezt 50 centivel jelölöm?* – és a vonalat húzva tette fel a következő kérdést:

– *Bizonyára van lakása...*

– *Nagyszüleim rám hagytak egy öröklakást...* – a vonal meghosszabbodott harminc centivel.

– *És természetesen televízió is van a lakásban... Modern emberek vagyunk, szeretem tudni mi történik az országban-világban, meg kell a kapcsolódás is a munka után...* – hangzott a válasz, és

ötven centivel hosszabbodott a vonal.

– *Persze, persze* – mosolygott a remete –, *a modern embert az aktualitások inkább érdeklik, mint az örökkévalók...*

Kérdés kérdést követett, és a vonal egyre hosszabbra nyúlt. Végül kilenc és fél méternyit tett ki.

– *Hát tessék* – fordult felegyenesedve az öreg bölcs fiatal látogatójához –, *tessék átugrani a távolságot!*

– *Átugrani, ezt?! –* kiáltott a kereső fiatalember. – *Nagyszerű a kondíció, de világrekordot felállítani az Istennek sem tudok...*

– *De be szeretne jutni az Istennek az országába, hiszen a boldogsághoz vezető utat kérdezte tőlem...*

Hitetlenkedve nézett a fiatalember az öreg remetére.

– *De hát mi köze van ennek a nevetséges vonalnak a boldogságomhoz?*

– *Minél több dolgon csüng a szívünk* – mondta alig látható vállrándítással a szent ember –, *annál nagyobbat kell ugranunk, ha el akarunk jutni Istenhez, a boldogsághoz...*

És még ennyit mondott álmétkodó látogatója okulására:

– *Akinek szívéen semmi sem csüng, annak csak egyetlen kis lépést kell tennie, másoknak, akik az egész világot is megnyerték maguknak, hatalmasat kell ugranuk...*

Ezzel kényelmesen elhelyezkedett a remete kedvenc fája alatt, és elmélyülten gyönyörködött tovább a völgy eléje tároló szépségeiben...

(Hézszer Gábor válogatásából,
Hermann Multhaupt nyomán)

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentisztelet:

Vasárnap 17.00 órától (nyári időszámítás alatt). (Prága 1, Klimentská 18, 3. emeleti gyülekezeti terem.)

Az istentisztelet idejére **gyermekmegőrzést vállalunk** (ugyanabban az épületben). Az igény bejelentése szombat estig a **+420-723-960913** telefonszámon lehetséges.

Bibliaóra: Havonta egyszer; a következő bibliaóra időpontja egyelőre ismeretlen, kérjük kísérik figyelemmel a hirdetéseket.

Konfirmációi felkészítés: érdeklődni a lelkipásztornál lehet.

A lelkipásztor elérhetőségei: **Éles György**, cím: Třeboradická 45, Prága 8 – Kobylišy, telefon: **+420-776-387179**, e-mail: **eles.gyorgy@gmail.com**.

Énekkari próbák: szerdánként 18.30-tól, Nemzetiségek Háza, magyar kisebbség irodája, (Vocelova 3, Prága 2)

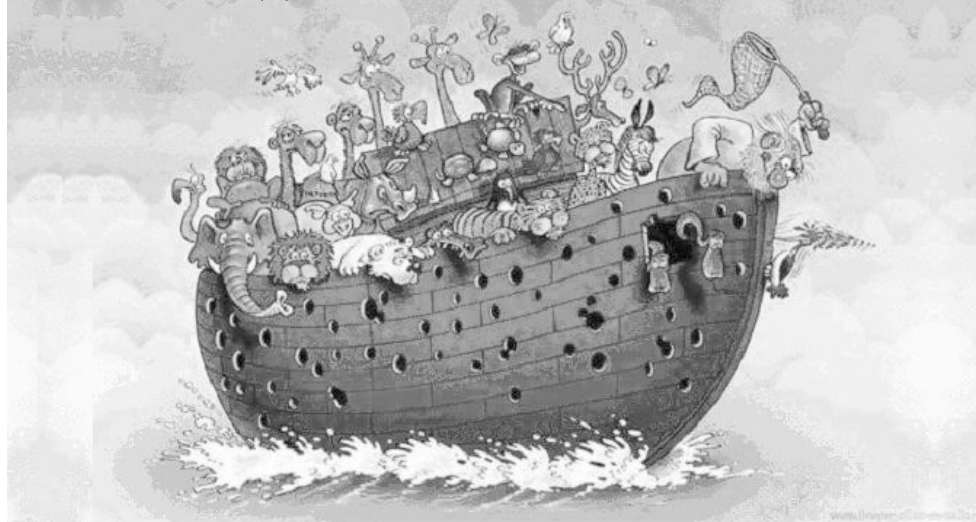
Pilzen – a következő istentisztelet helyszíne és időpontja egyelőre ismeretlen.

Brünn – a következő istentiszteletet **augusztus 21-én** tartjuk, a helyszínt és időpontot még pontosítjuk.

Teplíce – az istentisztelet helye és időpontja egyelőre ismeretlen.

Egyéb információ: **www.reformata.cz**

WITZ - MÁSKÉP(P)

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Éles György, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): **uzenet@reformata.cz**

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Maď. ref. sbor)

IBAN CZ704000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP